

عنوان مقاله:

کیفیت زندگی اقتصادی در شهرهای ایران از منظر توسعه پایدار

محل انتشار:

دوازدهمین کنگره انجمن جغرافیایی ایران با محوریت آمایش سرزمین، الگوی ایرانی اسلامی پیشرفت (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

نقیسه مرصوصی - دانشیار گروه جغرافیا دانشگاه پیام نور

سیدعلیرضا لاجوردی - دانشجوی دکتری دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

کیفیت زندگی ویژگیهای کلی اجتماعی، اقتصادی محیط در یک ناحیه را نشان میدهد، که میتواند به عنوان ابزاری قدرتمند برای نظارت بر برنامه‌ریزی به کار رود. این تحقیق به شکل بنیادی و با روش توصیفی و تحلیلی و با هدف مطالعه کیفیت زندگی اقتصادی در شهرهای ایران از منظر توسعه پایدار انجام شده است. تکنیکهای استفاده شده در تحقیق شاخص ترکیبی توسعه انسانی 1، تکنیک ایده پردازی با نمودار استخوان ماهی 2 و تکنیک نمودار فراوانی و شکست می باشند. نتایج تحقیق نشان می دهد که در سال 1731 تعداد 6 شهر تهران، شهرکرد، بوشهر، یزد، سمنان و بیرجند دارای شاخص متوسط میباشند. 17 شهر قزوین، ساری، تبریز، یاسوج، گرگان، همدان، اراک، قم، اصفهان، زنجان، کرمان، بجنورد و مشهد دارای شاخص متوسط به پایین میباشند. 11 شهر زاهدان، کرمانشاه، اهواز، خرمآباد، ارومیه، بندرعباس، ایلام، رشت، سنج، اردبیل و شیراز در ردیف شهرهای ضعیف قرار میگیرند. در سال 1731 هیچ کدام از مراکز استانهای کشور نتوانستند در ردیف شهرهای با کیفیت خوب از لحاظ سطح زندگی قرار گیرند. 3 شهر کرمانشاه، زاهدان، ارومیه، ایلام، اردبیل، یاسوج و سنج به ترتیب توسعه نیافتهترین مراکز استانهای کشور از لحاظ کیفیت شاخصهای اقتصادی بوده و در ردیف شهرهای با سطح کیفیت پایین قرار گرفتهاند. کیفیت شاخص در سایر شهرهای مورد مطالعه متوسط بودهاست

کلمات کلیدی:

کیفیت زندگی، توسعه پایدار، شاخص توسعه انسانی، تکنیک ایده پردازی با نمودار استخوان ماهی، تکنیک نمودار فراوانی و شکست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/389318>

